

„Vampyrės dienoraščio“ autorės knyga!

L. J. SMITH

SLAPTASIS
RATAS

Alma littera

Menkių kyšulyje neturėjo būti taip karšta ir drėgna. Kesė buvo skaičiusi kelionių vadove – viskas čia turėjo būti tobula kaip Kamelote.

Beje, kelionių vadove probėgšmais buvo užsiminta apie nuodinguosius raugmedžius, erkes, žaliąsias muses, nuodingus vėžiagyvius ir povandenines sroves tariamai ramiam vandenyje.

Toji knyga taip pat perspėjo pėsčiomis nekelti į siaurus pusiasalius, nes pakilus potvyniui gali būti atkirstas nuo kranto. Bet dabar Kesė būtų atidavusi viską, kad tik atsidurtų kokiame atkirstame pusiasalyje, išsikišusiam toli į Atlanto vandenyną. Kol šalia įsitaisiusi Porcija Beinbridž.

Dar niekada gyvenime Kesė nesijautė labiau apgailėtina.

– ...o mano kitas brolis, tas, kuris priklauso Masačusetso technologijos instituto debatų komandai, tas, kuris prieš dvejus metus vyko į Pasaulio debatų turnyrą Škotijoje... – tratėjo Porcija.

Kesei apsiblausė akys, ir ji vėl nugrimzdo į bjaurų transą. Abu Porcijos broliai studijavo Masačusetso technologijos insti-

tute ir baugino ne tik intelektualumu, bet ir sporto laimėjimais. Ir pati Porcija buvo baugiai tobula, nors šiemet lankys dar tik vienuoliktą klasę, kaip ir Kesė. Labiausiai Porcija mėgo kalbėti apie save, todėl per pastarąjį mėnesį jau išūžė Kesei galvą.

– ...o paskui, kai pernai Nacionalinės teisės lygos čempionate užėmiau penktą vietą improvizuotos kalbos konkurse, mano vaikinai pasakė: „Na, žinoma, vyksi į visos Amerikos...“

Dar viena savaitė, tarė sau Kesė. Dar viena savaitė, ir galėsiu važiuoti namo. Pagalvojus apie tai ją persmelkė toks skaudus ilgesys, kad akyse susitvenkė ašaros. Namo, kur laukia draugai. Kur ji nesijaučia svetima, netobula, nuobodi ir kvaila vien todėl, kad nepažįsta kokios nors valgomosios geldutės. Kur galės pasijuokti iš „nuostabių“ atostogų rytinėje pakrantėje.

– ...tad mano tėvas pasakė: „Imsiu ir nupirksiu jį tau.“ Bet aš atsakiau: „Ne, gal...“

Kesė stebeilijo į jūrą.

Kyšulyje vis dėlto buvo gražu. Nedideli kedrų skiedromis dengti namukai, aptverti baltomis, rožėmis apaugusiomis statinių tvoromis, pintos supamosios kėdės verandose ir snapučiais apkabinėtos gegnės – viskas dailu lyg atvirukuose. O žalios kaimo vejų, aukštos smailiabokštės bažnytelės ir senoviniai mokyklų pastatai vertė Kesę jaustis lyg atsidūrus kitame amžiuje.

Tačiau kasdien prisiėjo bendrauti su Porcija. Ir nors kiekvieną vakarą Kesė sugalvodavo kokią nors kandžią sąmojingą pastabėlę Porcijai atsikirsti, kažkodėl ja nepasinaudodavo. Bet labiau už visus Porcijos tauškalus slėgė aiškus, skaudus

supratimas, jog Kesė čia *nepritampa*. Čia ji svetima, išmesta į nežinomą krantą, atėjūnė. Mažas butukas per du aukštus Kalifornijoje Kesei dabar atrodė lyg rojus.

Dar savaitė, guodėsi ji. Tiesiog turi išverti dar vieną savaitę.

Mama pastaruoju metu nuolat tokia išblyškusi ir tyli... Kesę nusmelkė nerimas, bet ji skubiai nuvijo jį šalin. Mama puikiai laikosi, pikta tarė sau. Tikriausiai ji čia liūdi kaip ir aš, nors ir gimusi šioje valstijoje. Tikriausiai kaip ir aš laukia nesulaukia, kada važiuosim namo.

Aišku, taip ir yra, ir kaip tik dėl to mama taip nuliūsta Kesei prabilus apie namų ilgesį. Ji graužiasi atsivežusi čia Kesę, išgyrusi šią vietovę kaip poilsiautojų rojų. Grįžus namo, viskas vėl stos į senas vėžes.

– Kese! Ar klausaisi? O gal vėl užsisvajojai?

– Klausausi, klausausi, – skubiai patikino Kesė.

– Apie ką aš kalbėjau?

Kesė sutriko. Apie vaikus, beviltiškai pamanė ji, apie debatų komandą, koledžą, Nacionalinę teisės lygą... Namuose žmonės kartais vadindavo ją svajokle, bet čia mergina sulaukdavo ypač daug pašaipų.

– *Sakiau*, tokių žmonių nereikėtų leisti į paplūdimį, – piktinosi Porcija. – Ypač su šunimis. Žinau, čia ne Austrių Uostas*, tačiau bent jau švaru. Tik pažiūrėk.

* Austrių Uostas – uždara bendruomenė, įsikūrusi Grand Ailande, Masačusetso valstijoje (čia ir toliau – *vert. past.*).

Kesė pakėlė akis ir nusekė Porcijos žvilgsnį. Pamatė žingsniuojantį paplūdiniu vaikiną. Paskui klausiamai dirstelėjo į Porciją.

– Jis dirba *žvejybos* laive, – Porcijos šnervės suvirpėjo, lyg užuodus pašvinkusią žuvį. – Mačiau jį šį rytą iškraunant laivą ant žvejų molo. Turbūt net nepersivilko *drabužių*. Kaip šlykštu ir koktu.

Kesei vaikinai neatrodė šlykštus. Tamsių rudų plaukų, aukštas, net iš taip toli buvo matyti, kad šypsosi. Jam ant kulnų lipo šuo.

– Nesikalbame su vaikinais iš *žvejybos* laivų. Net nežiūri-me į juos, – pareiškė Porcija. Ir Kesė suprato, jog tai tiesa. Paplūdimyje laiką leido gal tuzinas kitų merginų, jos spietėsi po dvi ar tris, kai kurios buvo su vaikinais, bet dauguma vienos. Rudaplaukiui einant pro šalį, merginos nukreipdavo akis, nusukdavo galvas. Jos nešaudė žvilgsniais ir nekikeno. Tiesiog niekino jį. Vaikino šypsena blėso.

Dabar beveik prunkšdamos akis į šalį nukreipė dvi merginos, įsitaisiusios arčiausiai Kesės ir Porcijos. Vaikinas vos pastebimai gūžtelėjo, tarsi šito ir būtų tikėjęsis. Ji vis dar nesuprato, kodėl juo taip šlykštimasi. Mūvėjo apdriskusius šortus, vilkėjo nuskalbtus sportinius marškinėlius, bet taip atrodo daugybė vaikinų. Šuo bidzeno čia pat jam už nugaros, draugiškai ir žvitriai vizgindamas uodega. Gyvūnas niekam netrukde. Kesė dirstelėjo nepažįstamajam į veidą, norėdama pamatyti akis.

– Nudelbk žvilgsnį, – sukuždėjo Porcija vaikinui einant pro jas. Nevalingai paklususi Kesė ūmiai nudūrė akis, nors širdyje panoro maištauti. Taip elgtis lėkšta, bjauru, tuščia ir žiauru. Ji gėdijosi dalyvauti šiame žaidime, bet turėjo paklusti Porcijai.

Braukė pirštais smėlį. Ryškioje saulės šviesoje įžiūrėjo kiekvieną smiltelę. Iš tolo smėlis atrodė baltas, o iš arti mirguliauvo įvairiomis spalvomis: juodos ir žalios žėručio kruopelės, pasteliniai kriauklių trupinėliai, it mažyčiai granatai raudoni kvarco gabaliukai. Taip neteisinga, mintyse tarė ji vaikinui, šis, žinoma, jos negirdėjo. Atleisk, šitaip tiesiog neteisinga. Norėčiau kuo nors padėti, bet negaliu.

Jai delną bakstelėjo drėgna nosis.

Iš netikėtumo Kesė aiktelėjo ir vos nesukikeno. Šuo vėl stumtelėjo jai ranką – ne prašė, o reikalavo. Kesė jį paglostė, pakasė trumpaplaukį, švelnų, apšepusį snukį. Tai buvo vokiečių aviganis, kitaip tariant, didelis, gražus šuo drėgnomis, protingomis, rudomis akimis ir linksmai išsišiepęs. Abejingumo kaukė plyšo, ir mergina nusijuokė.

Paskui, negalėdama susilaikyti, greitai dirstelėjo į šuns šeimininką. Jų akys susitiko.

Vėliau Kesė prisimins akimirką, kai pakėlė į jį akis, o jis pažvelgė į ją. Jo akys buvo melsvai pilkos kaip paslaptinga jūra. Veido bruožai ne gražūs, bet įdomūs, patraukiantys dėmesį: išsišovę skruostikauliai ir valinga burna. Išraiška išdidi,

bet kartu linksma ir švelni. Į ją pažvelgus niūri vaikino šypseną praskaidrėjo, melsvai pilkos akys blykstelėjo, lyg į bangas atsimušęs saulės spindulys.

Kesė drovėjosi vaikinų, ypač nepažįstamų, bet čia buvo tik vargšas žvejybos laivo darbininkas, ir jai jo pagailo, ji panoro būti maloni, be to, nepajėgė susitvardyti. Apimta susidomėjimo leido prasiveržti krūtinėje sukilusiam juokui. Pasidingojo, tarytum jiedu dalytūsi kokia paslaptimi, kurios niekas kitas paplūdimyje neįstengė suprasti. Šuo nenustygo vietoje, lyg nutuokdamas, kas vyksta.

– *Kese*, – sušnypštė pasipiktinusi Porcija.

Kesė iškaito ir atplėšė akis nuo vaikino. Porcija niršo.

– Radžai! – surimtėjęs pašaukė vaikas. – Greta!

Šuo nenoriai atsitraukė nuo Kesės, nors uodegą tebevizgino. Paskui, pažėręs smėlio, liuoktelėjo prie šeimnininko. Tai neteisinga, vėl pagalvojo Kesė. Ją apstulbino vaikino balsas.

– Gyvenimas nėra teisingas, – tarė jis.

Sukrėsta ji išmeigė žvilgsnį jam į veidą.

Nepažįstamojo akys buvo tamsios it audringa jūra. Ji tai regėjo aiškiai ir akimirką beveik išsigando, lyg išvydusi draudžiamą, nesuvokiamą reiškinių. Bet labai stiprų ir keistą.

Paskui vaikas nuėjo, šuo nušuoliavo įkandin. Vaikas neatsigręžė.

Priblokšta Kesė spoksojo pavymui. Ji neištarė savo minties garsiai, tikrai neištarė. Kaipgi vaikas ją išgirdo?

Svarstymus nutraukė šnypštimas. Kesė susigūžė, puikiai žinodama, ką pasakys Porcija. Kad šuo tikriausiai serga niežais, turi blusų, kirmėlių ir platina skrofuliozę. Ant Kesės rankšluosčio, ko gera, jau dabar knibždėte knibžda parazitų.

Tačiau Porcija tylėjo. Ji irgi spoksojo į tolstančius vaikino ir šuns pavidalus. Juodu užlipo kopa, paskui pasuko siauru takeliu per paplūdimio žolę. Nors Porcija neslėpė pasibjaurėjimo, veide atsispindėjo dar šis tas – tokios niūrios spėlionės ir įtarumo išraiškos Kesė dar nebuvo mačiusi.

– Porcija, kas atsitiko?

Ši prisimerkė.

– Ko gero, – lėtai tarė ji vos praverdama lūpas, – esu jį mačiusi.

– Jau sakei. Matei ant žvejų molo.

Porcija nekantriai papurtė galvą.

– Ne tada. Patylėk ir leisk pagalvoti.

Apstulbusi Kesė prikando liežuvį.

Porcija tebežiūrėjo įsmeigusi akis ir netrukus ėmė linksėti galva, tarsi save įtikinėdama. Jos skruostus išmušė raudonos dėmės, bet ne saulės nudegimas.

Tebelinksėdama mergina staiga kažką sumurmėjo ir tankiai kvėpuodama atsistojo.

– Porcija?

– Turiu kai ką nuveikti, – nežiūrėdama į Kesę mostelėjo ranka Porcija. – Lik čia.

– Kas yra?

– Nieko! – piktai dėbtelėjo Porcija. – Nieko nėra. Tai nesvarbu. Pasimatysime vėliau. – Ji skubiai nužingsniavo kopų ir šeimos vasarnamio link.

Prieš dešimt minučių Kesė būtų nesitvėrusi džiaugsmu, jei Porcija dėl kokios nors priežasties būtų palikusi ją ramybėje. Bet dabar kažkodėl nesidžiaugė. Mintys blaškėsi it melsvai pilkas vanduo prieš audrą. Jautėsi nerami, beveik išsigandusi.

Keisčiausia buvo tai, ką Porcija sumurmėjo prieš atsistodama. Sumurmėjo po nosimi, ir Kesė manė nenugirdusi. Gal tai buvo koks nors kitas žodis, gal „gagnius“ ar panašus.

Tikriausiai Kesė ne taip nugirdo. Juk negali nei iš šio, nei iš to vaikino pavadinti raganiumi.

Nusiramink, paliepė sau. Nesijaudink ir džiaukis. Pagaliau esi viena.

Bet kažkodėl neįstengė atsipalaiduoti. Atsistojo ir pakėlė rankšluostį. Paskui apsisiautė juo ir patraukė paplūdimiu, tuo pačiu keliu, kuriuo nuėjo vaikinai.